POETIC TRANSYLVANISM IN THE CASE OF KÁNYÁDI SÁNDOR

Carmen HURUBĂ (DUDILĂ)
"Petru Maior" University of Târgu-Mureș

Abstract: Kányádi Sándor is an authentic Transylvanian poet. In the lines below you can discover the essence of the traditionalism through the image of the poet's native village. This article attempts to describe the three periods of the poet's work and the discovery of characteristic elements of Transylvanian poetry.

Keywords: poetry, village, traditional, lyrism, Transylvania.

KÁNYÁDI SÁNDOR este un poet maghiar din Ardeal care a primit premiul *Kossuth* şi este una dintre cele mai importante personalităţi din literatura maghiară contemporană care continuă tradiţiile din satul natal.

În poeziile sale temele principale sunt:

- soarta minorităţilor din Ardeal;
- importanţa limbii materne;
- problemele esenţiale ale societăţii.

S-a născut la 1929 în satul Porumbenii Mari, Harghita, tatăl său Miklos Kányádi, ţăran gospodar, iar mama sa a fost Laszlo Julianna pe care a pierdut-o foarte curând. Primele cinci clase le-a terminat în satul natal, apoi şi-a continuat studiile la Colegiul reformat din Odorheiul Secuiesc (1941–1944), apoi la Gimnaziul romano-catolic.

S-a înscris la Târgu-Mureş la institutul de arte teatrale, dar urmează să obţină până la urmă diploma de profesor de limba maghiară în anul 1954 la Universitatea Bolyai din Cluj-Napoca. El obţine diploma, dar niciodată nu lucrează ca profesor. Paskandi Geza, un alt poet transilvănean, este cel care i-a descoperit capacităţile sale poetice şi l-a ajutat ca în 1950 să-i apară prima poezie. Ani de zile a lucrat ca redactor la ziarele *Femeia muncitoare* şi *Raza de soare* – ziar pentru copii.[1]

În 1958 se căsătoreşte cu doamna Tichy Maria Magdolna, care este profesoară şi redactor şi vor avea doi copii.

În 1984 va lua parte la mai multe activităţi culturale din America de Nord şi America de Sud unde a recitat poeziile sale.

În 1987 a fost invitat la Rotterdam la o conferinţă internaţională a poeţilor, dar nu a obţinut paşaport şi în semn de protest nu a mai vrut să facă parte din Asociaţia Scriitorilor din România.

Până în zilele noastre ia parte activ la viaţa literară, face recitări la şcoli, biblioteci sau cămine culturale din ţară, din Ungaria precum şi din celelalte ţări unde trăiesc minorităţi maghiare.

Opera sa se împarte în trei perioade:

I. din 1950 până în 1965

Primele sale poezii s-au născut sub influenţa lirei populare. Primul său volum a apărut în 1955, iar al doilea în 1957, acesta din urmă fiind distrus. Idolii lui sunt Petőfi Sandor cu poezia populară şi Arany Janos. Tradiţiile, obiceiurile, modul de viaţă al oamenilor simpli şi

[1] Mohacsy Karoly, Vasy Geza – *Szines Irodalom*, ed. Kronika, Budapesta, 2009.

BDD-A21964 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:58:06 UTC)

peisajele acelea pure sunt toate în traista lui, traistă pe care a adus-o de pe meleagurile natale şi traista de care a avut grijă în cursul vieţii sale.

Kányádi Sándor este una dintre prezenţele impunătoare, de-a lungul unei jumătăţi de veac, în peisajul liricii transilvănene. A debutat cu volumul ***Înfloreşte cireşul - Virágzik a cseresznyefa***, într-o perioadă dominată de mari poeţi, precum: Tompa László, Méliusz József, Szemlér Ferenc, Szabédi László, Horváth Imre, Horváth István şi alţii. Primele volume, a căror substanţă lirică este dominată de sentimente nostalgice, de frustrările pe care le trăieşte tânărul plecat dintr-o lume patriarhală în care rânduielile dăinuie de la începutul lumii parcă, de delicata evocare a acestui spaţiu în care naturii i se atribuie însemnele unei divinităţi protectoare, volume al căror discurs încă pare şovăitor, nu reuşesc să-l impună în ochii criticii. Abia cu volumul ***Deconectare - Kikapcsolódás*** începe drumul puternic ascendent al destinului său literar. Fraza se limpezeşte, se schimbă radical şi se lărgeşte aria tematică, componenta nostalgic - melancolică este împinsă spre fundal, imaginile se încarcă cu simboluri şi semnificaţii sugerate cu rafinament, construcţiile parabolice sunt tot mai frecvente, aluziile de mare fineţe fac dovada că poetul şi-a aflat drumul propriu şi a devenit stăpân pe mijloacele sale de expresie. Poezia nu mai are sincope, se iveşte limpede, clară ca astrul dimineţii pe un cer marin. Limbajul frust, fără încărcături stilistice inutile, serveşte ideea care este proiectată spre receptor pe un drum eliberat de orice obstacole care ar putea sta în calea decodificării sale inechivoce. Poezia cu acelaşi nume, *Deconectare* precum şi *În seara aceea* dau glas melancoliei lui Kányádi: *Un dangăt depărtat de clopot simt/În vine./Culcat pe spate, stau cu liniştea/Şi răcoarea marilor catedrale/În creieri/De când?//De două minute? De cinci?/Oceanele. Pădurile/Domol se leagănă suav ca luna globul/De aluminiu-al soarelui,/Pe care daca l-aş lovi/Ar suna ca un clopot./Sunt fericit.//Brusc sabia lui Alexandru fulgera/Şi nodul se desface/Socrate ciocneşte paharul,/Platon surâde,/Ioan însuşi îmi aduce capul lui pe tavă,/Inchizitorii-mbrăţişează ereticii/Ca pe nişte prieteni vechi,/Coşul crematoriului zvârle-n slavă îngeri,/Reactoare enorme lunecă-n/Întâmpinarea lor;/Ciuperca pe care-adineauri o priveam la tulpina unui pom,/Începe să se-nalţe ca o rachetă ce ia startul,/Împingând de sub ea pământul,/Şi, sus, pălăria ei mare-ascunde/Privirii mele îngerii,/Curmând în mine dangătul de clopot,/Şi nu mai îndrăznesc să deschid ochii. (DECONECTARE)* [2]

Citindu-l pe Kányádi, s-a instalat impresia că transilvanismul pe care l-au conceput ca program creatorii din jurul revistei *Helikon* abia acum şi-a aflat poetul care să-i dea o concretizare artistică majoră. Kányádi este transilvănean prin tot ce simte, gândeşte, creează şi speră. El este Transilvania în chip de om.[3]

În primele volume, poeziile sunt scrise într-un limbaj colocvial, cu puţin umor, iar ritmul poeziilor tipic unguresc sunt pline cu sentimentul dorului de casă. În permanenţă în atenţia lui s-a aflat nevoia de a fi înţeles de toată lumea. În această perioadă scrie câteva poezii despre era socialistă, de care nu este prea mândru mai târziu.

În anul 1964 apare volumul ***Harmat a csillagon - Rouă pe stea***, volum care îi va aduce consacrarea. În prefaţa volumului, A. E. Baconsky mărturisea ”am simţit încă înainte de a-l fi citit, că am în faţă un poet autentic, prinzându-l cu acele antene secrete prin care poeţii şi tâlharii se recunosc între ei de la prima întâlnire. Cititorul va recunoaşte în acest descendent al tradiţiei lui Attila Jozsef pe unul dintre asceţii poeziei de azi - şi dacă aşa cum e fatal să se întâmple, trecând dintr-un grai în altul, lirica lui îşi va modifica rezonanţa, va şti s-o asculte mai presus de cuvinte. Căci poezia adevărata, dincolo de eforturile fie şi ale celor mai străluciţi interpreţi, beneficiază întotdeauna şi de un alfabet nevazut pe care vocaţia cititorului

[2] Sandor Kányádi – *Cai verticali*, ed. pt. literatură, 1969, pag. 113;
[3] *Efectul admiraţiei. Poeţi maghiari din Transilvania* - antologie de Kocsis Francisko,editura „Ardealul”, 2006;

BDD-A21964 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:58:06 UTC)

ştie sa-l descifreze."[4] În aceste poezii, pe lângă motivul naţional, apar poezii despre muncitori şi despre viaţa orăşenilor, inspirate din poezia lui Jozsef Attila (unul din cei mai însemnaţi poeţi maghiari din secolul al XX-lea). În volum apar şi poezii despre peisajul ardelenesc (*Nyerges tető – Acoperiş de tractor*). Una din cele mai importante poezii din acest volum este *Kobor kutya - Câinele vagabond.* Animalul care apare în titlul poeziei este, de fapt, o alegorie a minorităţii maghiare, care trăieşte fără speranţă. Poetul vede pentru minoritatea maghiară o singură soluţie: moartea. Poezia nu exprimă peisajul extern ci pe cel intern, adică starea sufletească a poetului. În această poezie se regăsesc motive similare celor din poezia lui Petőfi Sandor: *Întâi l-au izgonit din curte,/Apoi şi din sat l-au gonit./Acum aleargă printre sate/Încolo-încoace, năucit//Dârz câine a fost, mai înainte/Sfrunta ciomagul cel mai gros/Şi iată-l astăzi/Un neputincios!//Chiar şi de-o pasăre tresare,/Şi tremură de spaima, şi/Nici nu mai are dinţi decât ca/Să aibă din ce clănţăni.//Cu limba-i vânătă de sete,/Vrea apă, altfel ar turba./Scârboase-n colţurile gurii-i/Curg balele şi lacrimă.//De frică, n-are glas să urle/Să nu-l audă careva/Îţi scap afară noimă pielea,/Cât mai pot labele-ndura.//Îşi scap afară noimă pielea./Doar piele-i, parcă fără os/Unde întârzii,/Vânător milos? (CÂINELE VAGABOND)*[5]

II. din 1960 până în 1970

În anii 60, arta poetică a lui Kányádi devine tot mai complexă. Poezia se umple cu disonanţe, dar se păstrează limbajul colocvial. Deja au apărut compoziţiile specifice lui Kányádi, în care găsim elemente ancestrale şi elemente din poezia modernă. Mai târziu, lirica tradiţională apare tot mai puţin şi poetul devine tot mai interesat de lirica modernă. Poeziile sale apar în revista *Forras – Izvorul,* alături de poeziile lui Szilágyi Domokos şi Hervay Gizella, fondatorii acestei reviste. Arta poetică a lui Kányádi se primeneşte ca formă şi conţinut. Scrie poezii cu vers liber, foloseşte tehnica colajului, simultaneitatea, specifice postmodernismului. Poezia devine tot mai impersonală, căpătând note tot mai triste. De asemenea, poezia lui primeşte accente din poeziile poeţilor maghiari de după anul 1945 (Illyés Gyula, Nagy László şi Juhász Ferenc). În aceste poezii, opinia lui despre viaţă devine tot mai complexă dar şi mai emotivă. El nu mai ţine cont de iluzii. În cele mai multe poezii apare ca un factor important timpul şi amintirile. Reprezentativă pentru această perioadă este poezia *Amurg orfan de primăvară* a cărei versuri sugerează scurgerea timpului:*Straiţa goală legănându-se/Încolo şi încoace, ritmic/O bucată de şorici/Rămasă fără pâine;/O jumătate de ceapă,sare;/Cu grijă împăturite/Într-un strai de cânepă./Furnicar dospit,/Furnicar mişunând.//Spre verdea semănătură fuge un vătui,/Prin slăvi zboară fum,/Pe jos zboară-o pasăre,/aureola învăluie culmea muntelui,/Iarba cucului la pălăria/Trasă pe-o ureche./Curtea goală, casa goală:/Jalea clopotelor fără/limbă. (AMURG ORFAN DE PRIMĂVARĂ)*[6]

III. din 1970 până în zilele noastre

În 1970 când îi apare volumul selectiv ***Fátol fáig (De la un copac la altul),*** Kányádi Sandor este un poet ajuns la maturitatea talentului său ca şi a măiestriei sale, un poet destul de exigent ca să condamne unele din poeziile apărute între 1955-1965.

În această perioadă, în literatura maghiară din România poezia pierde din importanţă, iar Kányádi scrie despre acest lucru în volumul ***Szürkület*** – ***Amurg*** (1978), în care versurile poeziilor exprimă dilema poetului. Volumul cuprinde poezii în care abundă notaţii laconice ale unor trăiri episodice, impresii, amintiri. Înţelepciunile bătrânilor poeţi îşi au în poeziile din *Amurg* un ecou târziu. Ideaţia poetică evită însă, elaborarea uneori greoaie a mai amplelor

[4] Sandor Kányádi – *Cai verticali*, ed. pt. literatură, 1969, pag. 5.
[5] Sandor Kányádi – *Cai verticali*, ed. pt. literatură, 1969, pag. 133.
[6] Sandor Kányádi – *Cai verticali*, ed. pt. literatură, 1969, pag. 142.

BDD-A21964 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:58:06 UTC)

poeme dintr-o frază anterioară. Mici întâmplări misterioase, reflecții enigmatice nu vor să reveleze, ele aduc aburul incertitudinii, al indescifrabilului cu ele. Nici în aceste faze mai târzii ale evoluției sale Kányádi nu-și uită sursele, solul poeziei sale: satul. Sfera din care se alimentează imaginarul său este una nostalgic-rurală. Lamentații, peisaje, cântări şi jocuri,totul vine de acolo şi trimite într-acolo. Imagini-matrice organizează scurtele compoziții din această perioadă. Peisajele își au peripețiile lor, ca niște imagini animate. Nostalgicul este îmbibat cu regret. Poetul intonează un admirabil *Recviem pentru o pădure.* S-ar putea spune că poezia sa se naște tot mai mult dintr-un fel de recunoștință rareori mărturisită pentru depărtatele rădăcini.

În anul 1979 apare în Ungaria volumul ***Poezii roşii-negre - Fekete-píros versek.*** Cele două culori alcătuiesc un contrast dramatic, în negru apare întotdeauna şi roşu şi în roşu apare întotdeauna negru. Cele mai importante poezii din volum sunt *Fekete - piros – Negru – roşu* şi *Halottak napja Bécsben – Ziua morţilor la Viena*, în care apar problemele istorice, confesiuni despre problemele existenţiale ale minorităţilor naţionale şi a tuturor minorităţilor care de-a cursul istoriei au fost persecutate.

În anul 1989 apare un alt volum ***Sörény és koponya – Coamă şi căpăţână***, în care pe lângă criticile aduse societăţii şi culturii din acea epocă, poeziile au un aer tragic datorate dictaturii lui Ceauşescu şi a politicii lui de a distruge satele. Şi în această perioadă grea poetul foloseşte umorul şi găsim pe lângă sonete, poezii cu formă japoneză, *haiku* (un gen de poezie cu formă fixă, tradițional japoneză, limba japoneză fiind o limbă silabică, alcătuită din 17 silabe repartizate pe 3 versuri formate din 5, 7, 5 silabe), poezii similare baladelor lui Villon. Cea mai importantă dintre poeziile din acest volum este poezia *Dél keresztje alatt – Sub crucea Sudului*. În acest ciclu apar poeziile inspirate de pe vremea călătoriei în America de Nord şi apar similitudini cu minorităţile amerindiene. În ciclul ***Vannak vidékek – Există ținuturi***, apare drept motiv distrugerea valorilor. În ciclul *Históriás ének odaátra - Cântec istoric pentru dincolo, dincolo* este Ungaria, iar cântecul care a fost în sec. XVI – XVII foarte popular în Ungaria, a fost interpretat de un şir uman format din „poeții vagabonzi". Vagabonzii l-au folosit ca un fel de reportaj şi letopiseț. În volum apare poezia *Krónikás ének – Cronica cântată*, dedicată lui Illyés Gyulának, care se aseamănă cu poezia lui Ady Endre *Krónikás ének 1918-ból - Cronica cântată din 1918*. Poezia vrea să descrie soarta minorităţilor din Ardeal folosind tradiţiile poeţilor maghiari. În descrierea confruntărilor își aduce aminte de versurile lui Illyés Gyula care l-a numit szekértábornak – liderul. În poezia lui Kányádi această adunare deja arde, ce era la Illyés un fel de refugiu, Kányádi nu vrea să scrie despre vitejie în stil romantic şi spune cu cuvintele lui József Attila că poezia trebuie să zboare, nu trebuie să fii viteaz dacă nu ai posibilitatea dar să nu te dai înapoi, să nu renunţi. Apar şi unele aspecte din poezia lui Tompa Mihály, *A gólyához – Către barză,* unde găsim o construcţie anaforică cu cele cinci verbe prin care sunt exprimate chinurile poporului maghiar. În această poezie se desprinde ideea că acest *szekértábor* poate fi împărțit între apărători și mercenari. Mercenarii au o expresie peiorativă și îi condamnă pe cei care părăsesc țara. În strofele următoare, condamnarea morală este luată din Biblie, din scrisoarea I a apostolului Ioan, că cei care au părăsit țara s-au condamnat pe ei înșiși. Această condamnare are un efect moral, și în paralel în ultimele trei rânduri apare, ca și apostolii apărători ai lui Iisus în acea noapte în care el a fost trădat. Pâinea apare în credința apostolului ca și corpul lui Iisus, dar poetul schimbă ordinea și corpul lui Iisus este ultima pâine. Ultima strofă vrea să demonstreze că cei care rămân nu trăiesc o iluzie, ci ei își urmează legile interioare ale sufletului, iar aici, încă o dată, apar motivele poeziei lui Kányádi, că pierderile sunt într-adevăr foarte mari și că nu acele pierderi duc mai departe poezia, ci cu distrugerea simțului pierderii și a îndeplinirii. Această distrugere ar fi un nimic dintr-un punct de vedere mai înalt, dar știm că ultimul cuvânt al lui Petőfi pe câmpul de luptă de la Sighișoara a fost *potomság – misiune uşoară*. A strigat aceasta când încă nu știa că ei sunt încercuiți și după aceea el nu a mai putut continua

BDD-A21964 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:58:06 UTC)

cronica și a fugit spre un lan de porumb să-și salveze viața. Autorul poemului *Krónikás ének – Cronica cântată* are în comun cu Petőfi imaginea comunității care se desparte sub presiunea prea mare. Tragedia fără iluzii apare în această poezie cu motive care inspiră poetul pe deoparte, iar pe de altă parte este un raport foarte vizual despre starea sufletească a minorității maghiare din anii 80, dar chiar și despre starea poetului care vrea să rămână cu orice preț în țara lui.

Poezia de început este tributară lui Petőfi, prin disciplina prozodică și limba frumoasă; apoi poetul își găsește propriul drum, nu depărtându-se de origini, ci valorificându-le superior. Caracteristica liricii sale este sinceritatea cu care încearcă o comunicare totală și integratoare a trăirii interioare în funcție de o realitate destul de sumară pentru a avea atributele universalității. Fără a fi inedite, motivele poetice se singularizează prin extraordinara lor consumare sentimental concretă și concretizată prin obiecte. Poetul este uneori un elegiac într-o natură înstrăinată, peisajul este compus aproape exclusiv din elemente naturale, vegetale și animale, sau din evenimente meteorologice, nu rareori prinse în registrul sinistrului fantastic, afirmând alteori grandoarea amestecului de spectacol astral și terestru; lumea e, oricum reavănă și zdravănă, alternanța de situații catastrofice și dezvoltări fertile. Un procedeu de particularizare îl constituie manevrarea simbolică a unor evenimente naturale, devenite imagini pivotante între concret și general semnificativ. Caracteristica este starea de prăpăd care cuprinde ființa indiferent de cauze,ca în baladescul cunoscut prin Esenin și Lorca. Înscrise în această viziune sunt rememorările autobiografice în cadre rustice, jalea părinților duși, atitudinea incertă față de civilizația industrială. Mai sunt de reținut prelucrările fanteziste de legendă și mituri; elementele folclorice sunt implicate până la subtilizare. Burlescul și apocalipticul, pitorescul și sarcasmul rece, epicul și argoul , familiaritatea omagială sau discreția în indicarea inexprimabilului sublim sunt alte trăsături ale unei poezii când cantabile, când prozaizând în vers liber, oralizând interjectiv, cu imagini violente și dinamice, abundente în verbe.[7]

Ioan Mariș, în lucrarea sa *Poezia lui Kányádi Sandor,* observa că poetul este unul dintre cei care schimbă fața poeziei românești. Tot acolo descoperim o frumoasă și caldă descriere făcută de A. E. Baconski, care îl vede ca pe un tânăr student cu liniile aspre, folclorice ale chipului pe care se gravează parcă relieful orizonturilor,dar adăugă mai apoi completarea, că, tocmai contrastul dintre formele aspre ale chipului acestui tânăr și melancolia din expresia lui gânditoare,vor defini stilul liricii de tinerețe.[8] Poezia sa va fi ca o infiltrare a folclorului în poezia modernă. Kányádi reflecta în versurile sale și o fărâmă din spiritualitatea românească. Astfel descoperim în volumul *Decantare* două poeme omagiale dedicate lui Constantin Brâncuși, *Masa tăcerii* și *Legenda despre coloana fără sfârșit*. Versurile din ultimul poem îl descriu pe marele sculptor român ca pe un Moise ce trasează cu toiagul, veșnicia, ridicând stâlpul pe care se sprijină cerul de pământ, simbol al aducerii aminte a eroilor neamului: *Un stâlp ce până la Paris, până la ocean să se poată/vedea – asemenea coloană infinită/s-ar cuveni-ntru pomenirea lor... /Şi cum mergea, desena cu toiagul un şir lung de sicrie prin/pulbere. Şi când pe dealul bisericii, ridică deodată capul –/până şi morţii se înfioară – şi-n amurgul/tot mai dens începusă cioplească din ochi. (COLOANA)* (trad. H. Grămescu).

Masa tăcerii este în viziunea lui Kányádi o comuniune a oamenilor în meditația asupra sensurilor perene ale vieții și artei. Versurile de mai jos exprima imaginea lui Kányádi cu privire la opera lui Brâncuși pe care o vede ca pe o esențializare a unei idei: *Dacă vreodată*

[7] Marian Popa - *Dicționarul de literatură română contemporană*, Editura Albatros, București, 1977, pag. 293-294

[8] Ioan Mariș - *Poezia lui Kányádi Sandor* – http://www.revistatransilvania.ro/arhiva/2006/pdf/numarul2/p25-27.pdf. - 12.02.2014

BDD-A21964 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:58:06 UTC)

oamenii ar uita să şi şadă,/cândva când vom fi părăsit obiceiul de a şedea, aşa cum/părăsit-am, crescând, mersul în patru labe, zic, dacă vreodată/oamenii ar uita să şi şadă, şi iscusinţa deprinderii/de până acum s-ar mai arăta doar prin muzee,/iar până la urmă nici măcar acolo; şi dacă totuşi/omenirea ce îmbătrâneşte ispitită ar fi/de dorul de-a şedea, ca de vreun/atavic şi nelămurit reflex ce ne face/să ne-aşezăm – fără vorbă – în jurul unei mese, doar pentru/a fi laolaltă, care mai de care cu singurătatea ce-şi are legile ei,/dar laolaltă, totuşi: atunci nu va trebui decât mers pe malul/Jiului, la Masa tăcerii – acolo aşteaptă scaunele. (MASA ŞI SCAUNELE)

Bibliografie:

- Nicolae Balotă – *Scriitori maghiari din România*, ed. Kriterion, Bucureşti, 1981;
- Kocsis Francisko - *Efectul admiraţiei. Poeţi maghiari din Transilvania*, editura Ardealul, 2006;
- Kortárs Magyar Irók Kiss Lexicon – 1959 – 1988, ed. Magveto, Budapesta, 1989;
- Sandor Kányádi – *Cai verticali*, ed. pt. literatură, 1969;
- Mohacsy Karoly, Vasy Geza – *Szines Irodalom*, ed. Kronika, Budapesta, 2009;
- Marian Popa - *Dicţionarul de literatură română contemporană*, Editura Albatros, Bucureşti, 1977;
- Ioan Mariș - *Poezia lui Kányádi Sandor* –

http://www.revistatransilvania.ro/arhiva/2006/pdf/numarul2/p25-27.pdf. - 12.02.2014

BDD-A21964 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:58:06 UTC)